

ლიტერატურული განცემი

№92 15 - 28 ოქტომბერი 2013

გამოშენის ၂၇ პერიოდი ერთხელ, აარასკორის

ფასი 50 თერი

აკა მორჩილაძე

უფლისცულისა და შინაურებთან ნაჩეუბარ კაცელისა

ეს ძველი ამბავი იყო, ისეთი ძველი, როგორც გან-
ჯინაში შენახული, საგულდაგულოდ დაკეცილი,
თოკებით შემოკრული, შემავრებული პაპისეული
ნაბადი, რომლის გამოხვეულობაშიაც ვინ იცის, რა
შეუძლიათ ძველებს, ეგებ სულაც, საქართველოს
ცხელი გული.

II-III

ვანო ჩხიცვაძე

დარდმა შემჭამა, ჯავრმა გამომხრა —
„ერთიც მიმღერე,“
ჩუმად რატომ ხარ?

გული გაქვავდა, ყელი ამოხმა —
ამ უფსკრულიდან
როდის ამოხვალ?

მითხარ, როდემდე, მითხარ, რა მოხდა,
ჩუმად რატომ ხარ?
ჩუმად რატომ ხარ!

IV-V

ბექა ქურხული

გვალი

ზღვა წყნარი იყო. შორს, ჰორიზონტისკენ
გაშლილი, ჩუმი შრიალით ფრთხილად ეხებო-
და ნაპირს. წყნარად ციმციმებდა ზემოთ გადა-
შლილი, ლურჯი, ლრმა და უცხო ცის ქვეშ.
ლურჯ მოკრიალებულ ცაზე უზარმაზარი,
ფთილებად შეკრული თეთრი ღრუბელი კოსმო-
სური ხომალდივით მოცურავდა და მოტორტ-
მანე ზღვაში ირეკლებოდა.

თბილ, ოდნავ აშლილ ტალღებში მიცურავ-
და. მერე ჩაყვინთა, თვალები გაახილა და
ზღვის მომწვანო, მოყვითალო, მრუმე წყალში
თეთრად, ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ჩამოყოლებული
მზის სხივი დაინახა, რომელიც ფსკერისკენ
მიიკვლევდა გზას.

VI-VII

ლეილა ბეროშვილი

გამოზამთრება

იყო ვინმე, ვინც არ გაგიმეტა?
იყვნენ, როგორ არ იყვნენ — ჩემამ-
დე გარდაცვლილები: ყვარლის
ბოლოზე დასვრეტილი და ფიჩ-
ნაყრილი, გაკულაკებული პაპაჩემი
ლაზარე, ომში უგზოუკვლოდ დაკარ-
გული დედის ძმა — თვრამეტი წლის
ელიზბარი, ბებიაჩემის დედა — ნუშო
ბებო — ბავშვის რომ რამეს დაავალებდ-
ნენ, ის წამოფრინდებოდა თურმე...
ვინ მოსთვლის, ძალიან ბევრნი არი-
ან...

ახლა უცნობები! მოელი ცხოვრება
მედა ისუცნობებიერთმანეთისკენ მი-
ვიკვლევთ გზას, მაგრამ ღმერთი არ
გვიმეტებს — უცნობებად და ერთმანე-
თის უახლოეს ადამიანებად ვრჩებით!..

გურამ ოდიშარია

ინტერვიუდან

როგორც მწერალს ყველაზე მეტად
მომნონს „ლიტერატურული გაზეთი“
თავისი სიახლეებით, დებიუტანტებით,
მანამდე გამოუქვეყნებელი მასალებით,
მაგრამ როგორც მინისტრს, გამიჭირდ-
ება ერთმნიშვნელოვნად ვიპასუხოთ,
გააგრძელებს კულტურის სამინისტროს
მიერ დაარსებული გაზეთი სიცოცხლეს
თუ არა. მე ვიფიქრობ, რომ საფრთხე არ
უნდა შეიქმნას, დანარჩენს ლიტერა-
ტორთა საბჭო გვეტყვის.

XII-XIII

ბათუ დანელია

ინტერვიუდან

არ ვწერ, როცა არ მეწერება,
და კიდევ არ ვწერ, როცა ვქეი-
ფობ, ტელევიზორს ვუყურებ,
როცა ვთამაშობ, როცა ვსე-
ირნობ, როცა მძინავს, როცა ვი-
ცინი, ჰონორარს ვიღებ, როცა
ფულს ვითვლი, როცა ვტირი,
როცა წიგნს ვკითხულობ, თუმცა
ყოველივე ზემოჩამოთვლილი,
გარდა ტირილის და წიგნის კითხ-
ვისა, იშვიათად მიწევს.

VIII-IX

XIV-XV

ვანო ჩხიცვაძე

სამოგლო

წინილამ უნდა იწივლოს,
ფინიმ უნდა იყეფოს,
მამამა უნდა დაგყივლოს —
გათენდა, მყარად იდექო.

ფრთაგაშლილ ხოხობს ცეცხლივით
მისდევდეს ულალი მიმინო.
უნდა ყარყარა ყელიდან
ნუნუამ დაიღილინოს.

თოვლის თეთრ ხელისგულებზე
ენდელა ამოინვეროს.
ამ წუთისოფლის ლამეში
ისევ შენ უნდა მიშველო
დაგიდგე მუხლისთავებზე,
პირჯვარი გადავინერო.

მეული ისაიას

სულ სხვა არის თქვენი ლოცვა,
როცა სიტყვებიც კი მდერის,
თქვენი პირჯვრის გარდასახვა,
შუბლთან მიტანილი ხელი.

მეუფეო, შეაჩვენეთ,
უცხო თესლის მოძალება,
მალე გეთქვათ:
— უკეთესი
საქართველო მობრძანდება!

ცირკი

დაწვეს ცირკი და ქალაქიდან ღიმილი გაქრა.
დავყურებ მანეჟს —
ჩაქცეულ საფლავს.

ჩავარდა მინა.
ირგვლივ ბებრული
რკინა-ბეტონის დარჩა კუზები —
ცეცხლმა შეჭამ აბორგებული,
სიცილ-ბარხარით დაუნძლული იარუსები.

ქარი — ჯამბაზი
სულ ამაოდ გადადის მალაყს,
დაწვეს ცირკი და
დააგწიდა სიცილი ქალაქს.

პირგახეული ოლეგ პოპოვი.
მტვრიან ჰერში დაკიდული ქუდის პომპონით.
მოსულელო და ცელქი პროფილი
აღარ დასოხავს
სველ ნახერში ცხვირწაყოფილი.

არ იფორთხებს და ლუკმას დაკარგავს,
როგორც ნადირი სანუკარ კვინწას,
ჯუნგლის მეფეს რომ ნაკლებადა ჰაგავს,
შექრის ხათრით რომ მათხოვრად იქცა.

დაწვეს ცირკი და
ქალაქიდან ღიმილი გაქრა.
დავყურებ მანეჟს —
ჩაქცეულ საფლავს.

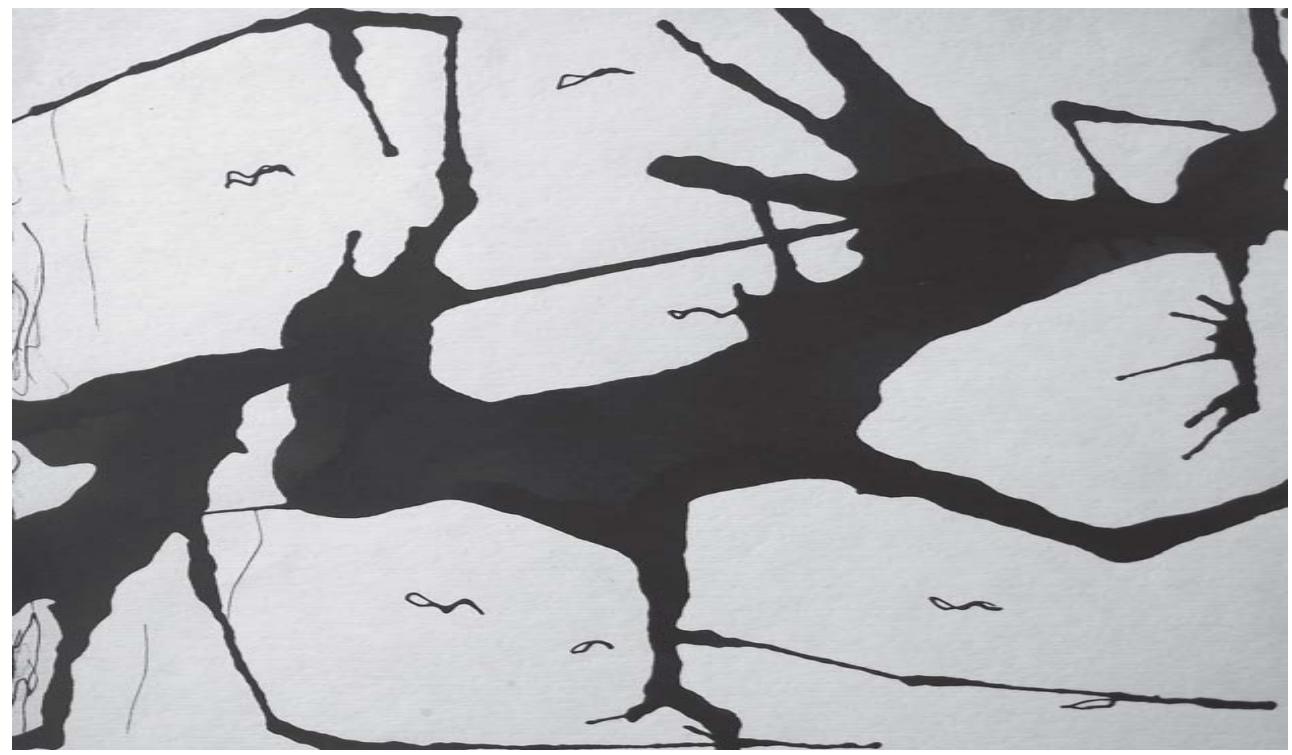
ბევრი წელია
რაც ნანგრევებს ათოვს და აწვიმს,
ქრება კარკასი —
უბატრონ მეფების თავისქალა.
არავინ არ ჩანს,
მხიარული თვალები ქალაქს
რომ დაუხატოს ფიფქების ცარცით.

ყვა-ყვა, ყვანწალით
ჩამომსხდარან ქვებზე ყვავები,
სერიოზულად
სერიოზულ საქმეზე ბჭობენ —
როდესაც ცირკად
გადაიქცა მთელი ქვეყანა,
ცირკს უცირკობა რად უნდა სჯობდეს.

როგორც ლომს შექრის,
ნაღვლიანო ქალაქი ჩემო,
შენც დაგავაწეს სიცილის გემო.

მაშნ თუ ვირზე იჯდა ჯამბაზი,
დააჯირითებს
დღეს ტრიბუნას ტაკიმასხარა,
სიცილით, აბა, რა მოგახსენოთ,
მაგრამ ტირილით
ყველა მართლაც მაგრად დაღალა.

დაწვეს ცირკი და
ქალაქიდან ღიმილი გაქრა.

დავყურებ მანეჟს —
ჩაქცეულ საფლავს.

ბრძენია ხალხი,
თვინიერი, როგორც ნიკორა,
უფრო დიდი და ნაღდი ცირკი გამოიგონა.

რა სათქმელია, გშია, არ გშია,
ხიზილალის ჭამ თუ ხმელ ქაფშიას
(ძლივს არ გავიგეთ, რომ ლუდის გემო
ლუდში კი არა, ლუდის ქაფშია).

თაგზემოთ ზეცა კვლავ იღრუბლება,
ორი ვეშაპი ჩენწე ყომარობს,
მნარე ყოფილხარ, თავისუფლებავ,
ღორმუცელების მონაპოვარო.

ჩემო ქალაქი, ნანგრევები ისევ იქა დგას,
თეთრად რომ ქარგავს ზამთარი მკაცრი,
იქნებ გამორჩედეს, ვინც თოვლის ცარცით
მხიარულ თვალებს და მომლიმარ პირს დაგიხატავს.

დაწვეს ცირკი და
ქალაქიდან ღიმილი გაქრა...

აურალიანო გაბრიელ მარკეს

კედელთან ვდგავარ.
მოლოდინი ჩემს გულსაც წინკინის.
ვუსმენ მაჯაზე
გამონასკვულ საათის წიკინის.

ჩამოსხმულია ჩემი ტყვიაც,
ყულფიც მზად არის,
ტანზე აშლია მინურებულ ჯალათს ჯაგარი.
ეპ, პოლკოვნიკო,
მოსეირე ბრძოც გაიხარებს
ჩვენი საბრალო კეფის ჭახანით.

ეპ, ბუენდია,
მეც მომიკლეს ჩემი მაკონდა, —
ამ განაჩენის აღსრულება
მხოლოდ ფარსია —
სამშობლოსათვის,
ჩვენი თავიც თუ არ დაგორდა,
ჩვენს დაქცეულ სისხლს
რაღა ფასი აქცს.

კედელთან მდგომი,
აღრენილი,
ვეძახი,
ჩქარა,
თოფის ლულიდან მომზირალ ჯალათს...

ვიდრე იტირებს
ჩემს საფლავთან ყვითლად იელი,
ვიდრე შევავსებ
შავი ორმოს სიცარიელეს,
ავხედავ ცას და ჩუმად ვიტყვი —
უფალს დიდება! —
ის მოლოდინის ტანჯვისგან მიხსნის
და ყელტიტველა მამალივით შეაფრინდება
ნატყვიარ კედელს
უცოდველი შხეფები სისხლის.

გამის დაპრალვა

გადაირივნენ ტყემლები,
ატმებს ხომ ნულარ იტყვი.
ღობებთან მომდგარ ალუბლებს
გადასდის თეთრი ხვითქი.

ცოტაც და სასაფლაოა,
იქ გაიგავი, ვინძლო.
გაზაფხული რომ მობრძანდა,
შენს გარდა ყველამ იგრძნო.

* * *

ან ირანს გადავვარდები,
მოვკვდები ან მამელუქად.
ტყვედ ჩავბარდები,
გავყვები,
სტამბულისაკენ „ფელუკას.“

ერთხელ სიკვდილი არ კმარა —
შხამის რქა შვიდჯერ დავცალე.
მიწიდან ამობდლაოდა
მამა-პაპათა საძვალე.

შენც გზაზე გადამიდექი,
ნისლების მაქმანიანო,
თუ წახვალ, თან წამიყვანე,
შენი საშობლო მქვანო.

* * *

იყო დიდი და უღერადი სახელები,
რაღა თქმა უნდა, იყო —
დმანისელ ზეზვათი დაწყებული და
იმ კაცით დამთავრებული,
დღესაც თვალებს რომ წვავს
ბევრს იმისი ჩიბუხის კვამლი.

ნეტაც მათ შემდეგ, დროის სასწორზე,
რა უნდა დაღის მომავალმა
ბუცფალის ჩინჩორიკად რომ ღირდეს? —
კლავდნენ სენატში, კლავდნენ სანოლში,
კლავდნენ მეჯლისზე, კლავდნენ ღალატით...

მერე გლოვობდნენ და პატივით როცა მარხავდნენ,
ქუთუთოებზე დაფარებულ უზალთუნებით
აცილებდნენ მარადისობისაკენ — ქრთამი
ხომ ჯოჯოხეთს ანათებს და, აღბათ,
არც სამოთხეში იქნება ზედმეტი...

და ისიც იყო...
იღვა მდუმარე და ევიპტის მზით ჩამუქებულ
ლელვის ნაყოფში გასუსულ ასპიტს
თავის მაჯიდან სუფთა, მეფურ სისხლს აწოვებდა.

ახლა თუ ახსოეს წინაპარი, ასპიტთა მოდგმას,
სამაულივით დახვეული ქალის მაჯაზე,
მგრძნობიარე და ცივი სხეულით,
ბედნიერების უინით რომ თრთოდა...

იყო-მეთქი, დიდი სახელები, საჭრეთელივით
რომ ბურღალებულ საუკუნეებს და უფლებას არ
გვაძლევენ
დავიგონებოთ!
რა ვუყოთ, თუ მათი დიდება ხშირად ცრემლსა და
სისხლზე ამოდის,
განა გლოვობოთის სატანჯველიდან არ დაიწყო
სააღდგომო აღმასვლა ქრისტე?

იყო-მეთქი აუღებელი ციხეები!..

„წეტარ არიან მორწმუნენი“ —

იქნებ ამ სტრიქონმაც,

ჩემი ხერხემლის გამხმარ ღობეზე შეფრენილმა,

ოდესმე მამალიგით დაიყივლოს...

იქნებ...

იყო-მეთქი ღონიერი სახელები...

უცხოპ ეალგაფონს

მირჩევთ, ცხოვრება ძველებურად ავანუ ისევ,
დედაქალაქის სირენების არეულ „ბისზე“,

ყოველდღე ვჭრეტდე
ყეფით ჩავლილ მთავრობის ესკორტს,
ქალაქის აძას —
ცრუ ამბებით გაჭვარტლულ ნესტოს.

შემინდეთ, თუკი ფიანდაზად ვერ გავუფინე
ჩემით ანახმობა
თქვენს კეთილ და ერთგულ სურვილებს.

როცა დამკორტნის

მტაცებელი სევდა ყომრალი,

მოვიპატიუებ მეგობარს ან

გულერილ ნათესავს.

შეშეს ღუმელი

ნაპერჩელების ჯარს შემოგვაყრის,

და დანალული

ულაყივით ფლოქვებს გაკვესავს.

ჩაინურება კუნაპეტი ჯამში — ზედაშე,
ცოცხალი რომ ვარ,
ამის გარდა რით გაგახაროთ,
ძე შეცომილი,
მომლოდინე დედის წინაშე,
ავდები ფეხზე,
რომ ცოდვილი თავი დაგხარო.

თოვლის პურუსში თენდება და
უკვდავ „თბილისოს“

მალე მტრედავით

ნამთაცრენს რევაზ ლალიძე.

მადლობელი ვარ,

ქალბატონი,

იმ ტკივილისთვის,

რომ გამახსენეთ,

შეაზვლრიეთ და გააღვიძეთ.

აი, ეს არის, ბედისნერამ რაც გაიმეტა —
ჩემს მარტობას,

ფიტულივით, შევრჩი მიბმული.

ბედნიერი ვარ,

მაინც რომ არ ქრება იმედი,

ასე მცირე და ცარიელი, ვით ხელისგული.

ოთარ ჩხეიძის ძურის გახსენა ექსპრომფი

ქალაქი სხვადასხვა გვარ-სახელით

დასვირინგებული სხეულია.

ზოგს თუ სამუდამოდ ჩაიხუტებს,

ზოგის დავინწყებაც შეუძლია.

ქუჩებიც თანდათან ბერდებიან,

კვდებიან, იცვლიან კალაპოტს.

ნივიან მოქნეული ლეველივით,

სახელი სახელთან კამათობს.

გაქრა „სუვოროვი“ ფირნიშიდან,

მთელი საუკუნე მოკისკასე,

ქართველმა მწერალმა გააძევა,

რუსი ფელდმარშალი როკისაკენ.

ერთმა სიხარულმა ამიტაცა,

ერთმა სიხარულმა დამათრო —

ქალაქი, სამუდამოდ დაგიბრუნდა

ის, ვინც არ წასულა არასდროს.

* * *

სალამი ბიჭებს, კეთილს, ხათრიანს,

რომ არ აცდენდენ ქორწილს, წათლობებს.

მობუზულები, დილაადრიან,

ხავსიან კიბის ქვებს რომ ათბობენ.

სალამი ლოთებს,

ბედის შენევნით,

მხოლოდ სიცოცხლის ჩადეს ფსონები.

მოფენილია მათი ხელწერით

ქვაფენილები და გაზონები.

ხელისუფლებამ როცა „დაგაზა“, —

როცა დაფასდა „ცხენი“ ათასად,

მოქალაქებს ახსოვთ, იციან,

ომის დროს ფეხი არ მოგიცვლიათ...

ჩიტიც წაიღებს თქვენს მწირ ქონებას,
მაგრამ ვერავინ გაქცევთ მოწიად.

და ნაადრევად რომ არ ისკუპოთ,
ზომაზე მეტი არ უნდა ხუხოთ.
ოქროს ზოდებს სჯობს თქვენთვის ის ყლუბი,
ხშირად, ერთმანეთს, მშურად რომ უყოფთ.

სალამი ბიჭებს,
უჯლის მადლია,
თავს არ უხრიან მდიდარ მათხოვრებს.
მობუზულები, დილაადრიან,
ხავსიან კიბის ქვებს რომ ათბობენ.

სალამი ბიჭებს!
თვალწინ გვირებით,
უღვთოდ თხელდება თქვენი რიგებიც.
მაინც ამხნევებს ხრინი ხორხიდან
თქვენს კეთილ სულს და თაგვამეტებას.
და ყოველ დილით ისე მოდიხართ,
თითქოს იწყებდეთ ბოლო შეტევას.

იაღონი ბერას

სალამურზე დაფრენილო,
შენს მოსმენას, აბა, რა სჯობს —
გაუხმო-ჯოს!
გაუმარ-ჯოს!
საქართველოს გაუმარჯოს!

ლვთის შეწენით მოგიცილე,
სულზე მოდებულო უანგო.
გალობს თეთრი ანგელოზი —
საქართველოს გაუმარ-ჯოს!

სულს იმედი ვინც შთა — ბერა,
ცად აზიდა დანახვისი,
ეს გული და,
ეს სიმღერა,
ეს სიცოცხლეც ალალ მისი.

თუ სხვა სისხლში წანრთობია,
ის სანჯალი ვერა სანჯლობს.
ერო, ვინც შენ გაგაღვიძია,
იდლეგრძელოს,
გაუმარ-ჯოს!

ვეომდგომის პორტრეტისათვის მალხაზ გოჩაშვილის

ალარ ერალება პული
მტყებით მოქვითები ყანებს.
ნისლში იცრიცება უხმოდ
ველზე მუხლმოყრილი ლამე.

ტყებს დაექენდათ ფარჩა,
მალე ახოებზე მოთოვს.
ხელი გაშვეროლი დარჩა
ტოტზე შემორჩენილ ფოთოლს.

მინდორს დასტრიალებს ბორა,
უკვე ჩამომჭენარა ლოლო.
სადაც წალამი რომ ბოლაცს,
ალბათ მარტოსული ცხოვრობს.

* * *

ძველი ქალაქი მიდის —
გარდაიცვალა „ყანჩა“.
უკვე წარსულად იქცა,
უკვე წარსულში ჩარჩა.

კოლექტიური ხარჯით,
მახსოვრების ლოთების „ლანჩი.“

სუყველასათვის კმარა
დაზღვებზე დაყრილი ფარჩა
ოთხად გაშვეროლი ვაშლი
უფევს ლარიან არაქ.
ცრემლმორეული ლოცავს
მინდვრის ყვავილთა ფარჩას
ის, ვინც ამ დილით მოკვდა,
და ვინც წარსულში ჩარჩა.

წავა ზამთარი,
მოვა
ბაბუანვერათა თოვა.
რაც სიცოცხლეში აკლდა,
სიკვდილით მოიცოვა...

ვისთანაც სვამდა,
ერთ დროს,
შეუყვებიან ფერდობს.

დაუსხდებიან თავთან,
დაუმშეებენ საფლავს.

* * *

ქარი მიჰყეთს უკუნეთს,

ჩაიდანი ღულუნებს.

დროის ორლობეებში

ჩარჩა ის საუკუნეც.

სიჭაბუკის წიგნები —

ჩემი მონაპოვარი —

თვალს ჩამიკრავს თაროდან

დაუურცლული „ბოვარი.“

გაილია კვესი და

დაილია აბედი.

უკვე, ერთმანეთისთვის,

სამუდამოდ დავბერდით.

აბა, რაღა შემომრჩა,

მითხარ, იმ სუმრებიდან.

თავთან მიზის ზამთარი —

ჩემი მოწყვეტილის და.

მე ვარ ის კაცი,
სკოლიდან მობრუნებულ შვილებს
ახალ პურსა და
ცხელ კერძს რომ დაახვედრებს,
და სევდიანი მიჩერდება,
ყვავილიან მათლაფაში
როგორ დასდევს
ვერმიშელის ლიფსიტას კოვზი...

მე ვარ ის კაცი,
ვინც ცდილობს, ამ წმინდა ლუკმებს
არ შეცყვეს შხამი...

მე ვარ ის კაცი,
ვინც წინასწარ დარდობს იმ დედებზე,
შვილებს, რაფაზე დაფრენილი ბელურებივით,
ცარიელი საპურე და მათლაფები როცა
დავბერდებათ...

იცნებ გრძელ, დაუსრულებელ სიზმარს ვხედავ, იქნებ თვალს რომ გავახელ, ბეჭიაჩემის ლამაზი მხერძნ დავინახო, ხორბალს ანავებდეს ჩვენს აიგანზე... მე მაგიდასთან არ ვიჯდე, ლურჯი სუფრის კალთა არ მეფინოს მუხლზე, კალაშს არ ვაცოდვილებდე... ამაოდ არ ჩამოდიოდეს კომშის ყვითელი ფოთოლი, ამაოდ არ იქარგებოდეს მინის კალთა...

არაფრის შეცვლას არ ვაპირებ... იყოს ყველაფერი როგორც არის — გამოვალებ ფანჯარას და დავინახავ დედაჩემის დარგულ ნარცისებს, გამოვალებ კარს და ჩვენი ჭროდა თუთა აალაპლატებს ფოთლებს...

სკოლაში მიმავალი ნახირის დანახვაზე შიშით ღობეს ავეერობოდი... ჩემს დანახვაზე ამგლელ-ჩამვლელს სახე ღიმილით უბრნებინავდა — ალბათ კარგი დასახანის ძროხებან შეშინებული პატარა გოგო... „ნუ გეშინია, შვილო, არ გირქენს!..“ — ტკბილად ილიმებოდა მენახირეც...

მოცვედლის, მაგრამ ვის დავუტოვო ყვითელი ბაირალივით გაშლილი ზაფრანის ძირი?

ღრმად შეგნებული პოზიცია უკვე სიმაღლეა — რა დასახანია ნეტავ ამ სმაღლიდან ჩვენი ცხოვრება...

ოთახში გამეფებული სიჩუმე გამოსავალს ეძებს, ყველაფერს სიკაშეაშით ავებს — რას ალარ, ვის ალარ...

ტრაგიკული შორის უინტერესო ადამიანს უკანასკნელი ადგილი არ უნდა ეჭიროს...

პიტინობა, ლიტერატორთა სახლი.

ბეჭიონის ფილებს შორის ხავსი, ჭიქაში იებით და თოლიებით დაბურული ზღვა, ყვავიან მიმოზები, ტყემლები... ხვალ ეს დღე ალარსად ალარ იქნება...

ფანჯარას ზურგით ვუზივარ, საწერი მაგიდა გადავნმინდე (აი, საქმე), გაზაფხულის სუნი იგრძნობა (ესეც საქმეა), გარეთ გულის გამანვრილებლად კანავის კნუტი, უკლებლივ ყველა ფანჯარა მე მიყურებს...

გაჩირებაზე სილაბაზით გამორჩეული, დაუნანებლად დაბერებული ქალი დგას. როგორც ჩანს, მთელი ღამე გათენებას ელოდა და ამას ადარც ალარების უმაღლას...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

უგოზეზო მწუხარება — შენი არსებობის ნარმმართველი... რითაც ღმერთმა გამოგარჩიდა.

დედაჩემი: თოქოს ჭვევანი კაცი იყო მამაჩემი, მაგრამ ასე არ გამოდგა — ბოლშევიზმს ნიაღვარივით მოჰქონდა არემარე, ის კი გაიძახოდა — გურჯანის აქეთ ფეხს არ გადომოვადგმევნებო...

დიძირანთ ნიკომ ჭვეული იხმარა, ოში ნასულ შვილს ტანკი უყდა. გადარჩა რომელია, სტალინის მადლობის დეპეშა, ჩარჩოში ჩასტული, ახლაც კედელზე უკიდია დიბირანთ თამარას...

ახლაც ისევ ის მამა გენატრება, საიდანლაც რომ უნდა დაბრუნებულიყო, ხელში აეტაცე და ეტევა — ვისა პევას ასეთი ლამაზი!.. და არ ეს პიჯარნამოსმული მორალისტი...

გულჩორა: ნუ მაფრთხილებს ბეჭიაჩემი, ვისაც თავისი ატლასის კაბებით სამზითო საბრნები შეუკერა, იმას დაესიზმროს...

ცუდად დაცდილი სიზმარი.

გულჩორა: ნუ მაფრთხილებს ბეჭიაჩემი, ვისაც თავისი ატლასის კაბებით სამზითო საბრნები შეუკერა, იმას დაესიზმროს...

ასკილის ტოტი, გზის პირას უსურვილოდ რომ ჩამოტეხა, ყველას ძალიან მოენონა...

ერთადერთსელ იყიდა პური, შუაზე გატეხა, ნახევარი ძალს მიუგდო, ნახევარი მაგიდის კიდეზე ჩამოდო...

ბებიაჩემის დას, ველისციხელ მაღალ ოლიკოს, ლაღობის გარეშე ცხოვრება არ შეეძლო — ომის დროს მხივი მარილი რომ არ იმვებოდა, ხმა გაუვრცელება, მუკუზაში იჯაშე თოთო ვერ მარილის არიგებონ. გავარდნილა მთელი ველისციხელ ვედროების რახანუსით. მაბალი ოლიკოს არ დატოვებდნენ?

მაშინაც კი, როცა ჩუმად ვიყავი, მეკუთხებოდა — რა გინდა ჩემგან?

არ ვიცი, რატომ, მაგრამ არ მიყვარს მიზანი მოხვედრილი სიტყვა და საქმე...

ტერეზიკო სახლში არ დამხვდა. მის ორ მტრედს გავხედე, არც ისინი ჩანდნენ.

მოულოდნელად გამოჩნდა ზურგჩანთითა და ძალილი ტაბათი. დაბლიდან კიოდა — რა სილამაზე, რა ფერები, რა სიმყუდროვე! აფსუს, აფსუს, რომ დროზე არ მოხვდა! ვიდექი აიგანზე და და ვიღიმებოდა. უკებ რატომდაც მოვიზყნებ და სანამ აიგანზე ამოვიდა, უკვე მოწყენილი ვიღიბოდი...

მეტად შეგნებული პოზიცია უკვე სიმაღლეა — რა დასახანია ნეტავ ამ სმაღლიდან ჩვენი ცხოვრება...

ოთახში გამეფებული სიჩუმე გამოსავალს ეძებს, ყველაფერს სიკაშეაშით ავებს — რას ალარ, ვის ალარ...

ტრაგიკული შორის უინტერესო ადამიანს უკანასკნელი ადგილი არ უნდა ეჭიროს...

პიტინობა, ლიტერატორთა სახლი.

ბეჭიონის ფილებს შორის ხავსი, ჭიქაში იებით და თოლიებით დაბურული ზღვა, ყვავიან მიმოზები, ტყემლები... ხვალ ეს დღე ალარსად ალარ იქნება...

ფანჯარას ზურგით ვუზივარ, საწერი მაგიდა გადავნმინდე (აი, საქმე), გაზაფხულის სუნი იგრძნობა (ესეც საქმეა), გარეთ გულის გამანვრილებლად კანავის კნუტი, უკლებლივ ყველა ფანჯარა მე მიყურებს...

გაჩირებაზე სილაბაზით გამორჩეული, დაუნანებლად დაბერებული ქალი დგას. როგორც ჩანს, მთელი ღამე გათენებას ელოდა და ამას ადარც ალარების უმაღლას...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

უგოზეზო მწუხარება — შენი არსებობის ნარმმართველი... რითაც ღმერთმა გამოგარჩიდა.

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც გადავარჩენდი თუ იმათ ცოდვილ სულებს ვერა...

მსახილად დაქარგული ყვავილებიანი შავი ქმნირის შალი შუაზე გაჭრეს, ერთი ნაწილი ერთ დას ერგო, მეორე — მეორეს... ნეტავ იქ ყვავილები, შალს მაინც

გვანცა ჯობავა

პვლის უკრაინის მიმღება

როცა დავკარგე ლერთი,
ვთქვი, რომ გამნიღეს ამ ცხოვრებისთვის
და ანარქისტი შვილივით არ მიმიღეს
ჩემმა მშობლებმა.

როცა დავკარგე სახლი,
და ვერც მდიდარი მეტყვიდრეობით
მოვიგდარე ყველა პრობლემა,
ვთქვი, რომ გამნირეს ამ ცხოვრებისთვის
და მე მეორედ არასოდეს ვიცხოვრებდი
მთელ ამ ცხოვრებას.

როცა დავკარგე რშმენა,
და მივხვდი, რომ გულაბდილად
არც არასდროს მჯეროდა მისი,
ვთქვი, რომ გამნირეს ამ ცხოვრებისთვის
და არც არასდროს არ მექნება
მართალი კაცის სახელი, ვიცი.

როცა დავკარგე თავი,
და ვთქვი: რა მოხდა,
ნუთუ ჩემ გარდა სხვას არავის დაუკარგავს
ჩემსავით იგი?!
მივხვდი, გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის,
და ჩემი ცრემლი არც არასდროს არ ყოფილა
გულწრფელი ცრემლი.

და მერე, როცა მეგობრებიც შემომეფანტენ,
როცა ჯერ კიდევ მე მათ გამო მეგონა,
რომ ჩემი ციხე იყო მტკიცე, აუღებელი,
მივხვდი, გამზირეს ამ ცხოვრებისთვის
და ჩემს გარდა ვერავინ ვერ დაიცავდა
ჩემს დარღვეულ ციხის გალავანს.

და მერე, როცა ისე უცებ ნამოვიზარდე,
როცა ჯერ კიდევ
თვალს და ხელს შუა მიმრავლდებოდა
ძვლის უჯრედები,
და კვალდაკვალ იქცეოდა გული მონარქად
მთელი სხეულის,
რომ ერთ დღესაც უცაპედად გამოვილვიძე
მიტოვებულმა, ნატირალმა, დამცირებულმა,
ნაცემმა და მოტყუებულმა,
და ვთქვი, გამნირეს ამ ცხოვრებისთვის.
სიყვარული კი, ისე ძლიერ აბსტრაქტულია,
ცისთვის მინდობილ საპარავო ბურთებივით
გვეკარგება ადამიანებს.

როცა დავკარგე ფული,
საშინობლოსაკენ მიმავალი თვითმფრინავის
ბილეთისთვის რომ აღმოჩნდა
გადადესული,
არ მიძღვნია.

არ ძიებითა.
და ვთქვი, გამნირეს ამ ცხოვრებისთვის,
რადგან მაძლარნი ამ საღამოს
ხვალ დილისათვის
ისევ მშევრები იქნებიან, ეჭვგარეშეა.

და ბოლოს, როცა დავკარგე მე სულ ყველაფერი
ადამიანს რაც აბადია,
და საკუთარ თავს დავუპირე
ერთ ხაჭერ ხმელ პურში გადაცვლა,
მივხვდი, მამხილეს გაქცეული, გადახვენილი,
რადგან არასდროს, არც ერთ ჯერზე,
არც ერთი სიტყვით
არავის არ გავუწირივარ,
მე უბრალოდ არ ვიკოდი, რისთვის მეჯხოვრა.

ମାର୍ଗ ପତ୍ର

როგორ მეგონა მარტო ვომობდი,
როგორ მჯეროდა,
არადა, შეხე,
როგორ მომრავლდნენ
ფერად-ფერადი გენიოსები,
ფილოსოფოსნი,
ბრძენი მომრავლდნენ,
დამიპროექტეს ყველა სანგარი,
ყველამ მიირგო ჩემი ჩაფეხუტი
და დატრიალდნენ სარკეების წინ
ისე კეკლუცად,
თითქოს ქორნილის წინ იხდენდნენ
ჰატარძლის ფატას.
სადღაც მართალიც იყო ალბათ
მათი მცდელობა
ან მართალს გავდა.

რადგან მათ მართლა დაინახეს, როგორ დავეცი
თუმც ადგომაში არასოდეს დამხმარებიან.

რადგან მათ მართლა დაინახეს, როგორ გავეცი,
და მამზილეს პირველივე შემხვედრთან თურმე.
რადგან მათ მართლა დაინახეს, როგორ ვიპარე
და იმ ლამესვი გადამინვეს მთელი სახლკარი.

რადგან მათ მართლა დამინახეს, როგორ მოვკალი და სხვა მოკლულთა სიმძიმეც მე შემაბეს ზურგზე.

ମେ କି ମେଘନା ମାରତ୍ତି ଗୋମନ୍ଦିଲ
ମଜ୍ଜେରନ୍ଦା କିଣିଦେଇ.
ଅରାଧା, ଶେଖ,
ରନ୍ଦୁଗାର ମାମରାଵଲିଲନ୍ଦନ୍
ଫ୍ରେରାଫ-ଫ୍ରେରାଫି ଗେନିଓସେବି,
ଫ୍ରୀଲାନ୍ଡାଫ୍ରୀଲାନ୍ଡିନ୍
ଟ୍ୱୁମ୍ପା କି ଇକ୍ଵେ,
ଲେଗ୍ନିସ ଲେଗ୍ନି ଥରକ୍ଷେନ୍ଦି
ତାଵତାଵିନାନ୍ତି ମେହେବି
ଅର୍ଥେରତ୍ତିର୍କେବାଦ ଇକ୍କୁନ୍ଜେନ.

၁၃၁

ეკატერინე,
ეხლაც ველი მე,
რომ ცხოვრებიდან გასულები
დამაბრუნებენ
სიყვარულივით გამოგონილი გზებით
ტყეებში
და იქ მე და შენ გამხმარ ფოთლებს შევაგროვებ
კაბის კალთებში,
მერე ჰაერში ავაფრიალებთ და მიწაზე
არასოდეს დაბრუნდებიან...

ეკატერინე,
დამაწერინე
დღიურებში ჩვენი სინათლე,
რომ არასდროს არ დამავინჭდეს,
როგორ წვიმდა მზის სხივები
პირდაპირ ციდან —
შეფოთლილი ხების ყველა ღრიჭოდან,
როგორ ვიწერით გულალმა
და ვამბობდით, რომ ცხოვრება
არც მეტი და არც ნაკლები
ჩვენ არ გვინდოდა...

ეკატერინე,
შემაძლებინე,
რომ იმ მთებზე, იმ ბილიკებზე,
უდაბნოებში,
სადაც უბრალოდ ვიდგები, რომ დავინახო
როგორ ვიწერით გულალმა

და ფეხშიმველი,
სადაც ვერ ვივლი,
მე ვერ ვივლი,
რადგან თვალები არ გამიშვებენ —
ჩემი ორი მყაცრი მშობელი —
ჩამკეტავენ ჩემსავე თავში,
ჩამოუშვებენ ქუთუოთოა მძიმე ჟალუზებ
გთხოვ, როგორმე შემაძლებინე,
შევეჩვიო შენს მძიმე კაბას,
კიდევები რომ გასთეთრებია
მშრალი ქვიშისგან.
და არც მგონია, რომ ამ ქვიშამ
უდაბნოსთან ახლოს მიმიშვას...
ეკატერინე,
ვერაფერი დღეს
ვეღარ ვკითხე შენს მსუბუქ მანდილს,
მთის კალთაზე რომ მიწოლილიყო
დილის ცვარივით,
ან უფრო ზუსტად, ვკითხე, მაგრამ
ვერ გავაგონე გაღმით.
ვერ მოგიყევი,
როგორ დამიჭვნა ის ყვავილები,
შენ რომ გეგონა, თავსაც მერჩივნა,
მე კი გადავრჩი.

როგორ ავტირდი, როცა გავიგე,
რომ მე არასდროს შემიყვარებდნენ,
რადგან მიწაზე სიძულვილმა ხელი ჩაგვავლო
და გადაგვდი ჩვენ ერთმანეთს
მძიმე სენივით.
რომ ვერ მოვედი მე შენს სახლში შენს სანახავად,
რადგან მითხრეს, რომ გასულიაო,
რომ ვერ დავდექი ვერც ერთ ქუჩაზე
შენს მოლოდინში,
რომ მერე სადმე ლია კაფეში
დაგველია ფინჯანი ყავა.
რომ დღეს ტყუილად შივაკითხე
რეინიგზის სადგურს,
ტყუილად დაგხვდი,
სულ ტყუილად ვიძახოდი ეკატერინეს,
სულ ტყუილად ვჩიოდი, რომ მენატრები მე,
სულ ტყუილი იყო ჩემი ორომტრიალი,
ჩემი სიტყვა — უცხო და მრუდე,
რადგან ისედაც ვიცოდი, რომ შენი გზები
დღეს მართალი გზებით მიდიან,
და წახვედი,
რომ არასდროს აღარ დაბრუნდე.

როცა ჩვენ გსხედვართ ერთმანეთთან
ერთმანეთისთვის,
ვისთვისაა მარტოობა უარესი, ვერ გაგვიგოა.
მე არც არასდროს არ გიყურებ ისე პირდაპირ,
რომ დაინახო ყველა ნაპირი,
და ლია გქონდეს ქუთუთოები ყველა ტალღისთვის,
რომელიც ჩუმად დამისხლტა და გამომექცა
იმ ანქებისკენ,
იალქნებისკენ,
იმ ნავებისკენ,
ასე მდუმარედ რომ ტივტივებენ
შენს მოქუფრულ ხელისგულებზე
(უამინდობას მოელიან მეთევზეებიც
და კეცავენ გაშლილ ბადეს შუაგულ ზღვაში).
მე არ მაქვს შეწებ დიდი სიყვარულის უფლება, არა,
უფრო მეტი ზღვის ღმერთებმა
სულ თავისთვის შემოინახეს,
ზუსტად ისეთი, ჩვენ რომ ვინატრეთ,
და რომც გახდეს ოკეანე უფრო მშვიდი, ვიდრე ოდესმე,
მაინც ვერ შევქლებ გადმოცურო ყველა სისხლძარღვი,
ჩემი გულიდან ყველა უჯრედს რომ ეხეთქება
ჩემი სხეულის.
ხვეული არისო შენი თმა და რაღაცნაირი, —
სულ მუდამ ასე მიყურებენ შენი თვალები,
და დღემდე ისე ძლიერ მჯერა ამ გამოხედვის,
თითქოს კარს უკან ატუზული გითვალთვალებდე.
და როცა ვცხოვრობთ სხვა ქვეყნებში, ქალაქებში,
უვარსკვლავო სასტუმროებში,
ოკეანეს და ოკეანეს შორის ვტორტმანბით თითქოს,
კილომეტრებში გვეკარგები ერთმანეთის
ავანჩავანი,
არავინ არის ისე ახლოს, ისე სრულებით,
როგორც სულ ერთი ჩაფიქრება შენს იალქნებზე,
კომპასივით რომ გზას მიკვლევენ სინათლისაკენ.
და როცა მერე ვსხედვართ ისევ ერთმანეთისთვის,
ერთმანეთთან თავჩაქინდრული
და თვალებში ყველაზე დიდი მოქცევისას
ვმაღავთ სისველეს,
დილის ცვარივით რომ გვეპარება გათენებისას,
აღარ დაგიდევთ ზღვის ღმერთების მოპარულ ნადავლს,
და ვამბობთ,
არ გაქვს ერთმანეთზე მეტი სიყვარულის უფლება, არა!

ლეილა ბეროშვილი

გამოზამთრება

დასასრული

მეშინია წლევანდელი გაზაფხული შარშადელით არ გამომეპაროს.

ვეღდავ, ყარალაშვილების ბიჭს თოფი მხარზე გადავდა და განხე იყურება. მეტე ვერ ვიცანა.

— ბიჭი! — ვეუბნები, — აქ რა სანადირო ადგილი გინძხია ამ ჩემს ბაღაში!

და, რა დასახახი დავინახე! ორ ტომარაში ერთი ამბავი აქვთ ჩემს ინდაურებს!

არ შემეშინდა! დავიწყე ყვირილი — მეზობლები! მეზობლები!

— რა მოხდა, კატო მანავლებელო, რა მოხდა! — გამოცვიდნენ მეზობლები.

ამასობაში ესენი ლობებს ეცნენ და გადახტენ.

— არა გრცხვენიან, ბიჭი? მამაშენი ჩემი ნამონაფარი იყო, — მივძახოდი.

მოიყვანეს მეორე დღეს, დააყენეს საქათმესთან, ერთი ტომარა ერთს გადაჰკიდეს, მეორე — მეორეს. სურათი გადაუდეს რაიონული გაზეთის სოფის. მე დავიმალო. ისე შემრცხება, გარეთ არ გამოვსულვარა. იცინოდნენ თურმე, გჯერა?

შენ რადას იცინი, ქალო?! ესეც იცინის, ქა! ვაი! ყოჩაღ, ყოჩაღ!

უცხობი წმინდანი: როგორ გადავრჩეთ — არ მოგაბეზრათ ამ კითხვამ თავი? თითქოს გადაწყვეტილი არ იყოს ერთხელ და სამუდამოდ... თითქოს აღმოსაჩინი იყოს გზა ხსნისა...

წვიმს. წვეთები დაბლა დაწეულ ნისლს შერევან, მოჩანს გზა დადგეტნისენ — ალბათ სველი და ფოთლებით საგსე. ტრიალი მინდორი ჩამონგრეულ კოშესა და სიმინდის უჯიშო ყანას იმშვენება...

2009 წიგისადმი

საპურისალის ქუჩაზე, მწერალთა სახლის მეორე სართულის აივანზე გიგი სულაკაური ხშირად იდგა მოაჯირზე იდაყვჩამორქდობლი და სიგრეტს ეწოდა.

გინდოდა თუ არა, მთელი ეზო მის თვალის უნდა გადაეჭრა, სანამ ბახტრიონის ქუჩის მოსახვეში არ მიიკარგებოდი.

ახლა მის სახლში სხვები ცხოვრობენ.

ერთის მხრივ ძალიან გწყდება გული, მეორეს მხრივ, მიდიხარ შენობის, არავინ მიგაცილებს სიგრეტის ბოლებით, არ გესალმება ხელის აწევით, არ ულიმით ერთმანეთს დამარცხებული ჯარისკაცებივით...

ვინა ხარ და რა გინდა? — ამ ერთდროულად უმარტივესასა და ურთულეს კითხვის პასუხი აქვს, მაგრამ ძალიან მოსაწყინი.

მარია ისეთი უთქმელი იყო, ისეთი მორიდებული... ერთხელ სკოლაში მიდიოდა (ბოლოს თივში ასწავლიდა გეოგრაფიას), გადაუდგა ქორინანთ მარჯას. აბა, ქორინანთ მარჯას ვინ დაეხსნებოდა. მოერიდა, ეთქა, სკოლაში მაგვიანდება... ინერვიულა, გადავარდა და გული ნაუვიდა...

მე დავიღალე სიძლიერით, მე მინდა დედა...

ლია სტურუა

ჩავპლ, დამხვდება ლოდით დაღლილი ჩვენი ულამაზესი ეზო-კარი...

(ლოდინით დაღლილი წაგიდა იმ ქვეწანად დაედგაჩემიც — არც ერთმა იცოდა, რომ ჩემს იმდებე ყოფნა არ შეიძლებოდა და არც მეორემ იცის. ერთსაც ყოჩაღი ვეგონე და მეორესაც ყოჩაღი ვეგონივარი).

ვაღებ კარს, დედაჩემის სურათისენ არც ვიხედები, ისე ვიღებ ქაშანურის ქილიდან გამმარ ყვავილებს...

თუ წმერალი ხარ, უკვე სხვა ხარ, წურავინ უცდება თავი გაგიტოლოს — სადაც რომელიდაც თაროზე წიგნი დევს — გადმოილებ, გადაშლი და რაც წერია და როგორც წერია, ყველა ყარის სწორებილება...

ჩამოიძაპა წვიმა, წვიმით გამოსყიდული დრო შენ გეეჭინის...

მეუფე სერაფიმეს მიერ მეუფე ისაიასთვის გაზავნილი წერილიდან: გაზაფხულდა მეუფე, მოგიფრინდნენ ბულბულები?

არაფერს შევცვლიდი...

პრესში ამოკითხული მართებული აზრი

შური აქ უადგილო.

ყველაფერს შევცვლიდი — არ ვიტყოდი არც ერთ სიტყვას, რომელიც მოთქამს (განსაჯუთებით გულნრფელს, სიხარულის ან მწუსარების გამომხატველს), არ გადავდგამდი არც ერთ ნაბიჯს, რომელიც გადამიდგამს. თუმც როგორ არა — დელებურად ჩავიღილიდი ძეველ რუსთაველზე, მაღალი ვიტრინებისეკენ თვალს გავაპარებდი და საკუთარი გარეგნობით ხან კმაყოფილი, ხან უკმაყოფილი გამომცემლობა „მერანის“ მძიმე კარის შეღებას შევეცებოდი...

დილაობით თავს ვერ აარიდებ, პირდაპირ კატის ჯამისკენ უნდა წახვიდე. წინ ფისი მირტას, მიიქნებს უკანა ნაწილს.

ადგილს შევცვლი და ისე გაიმრავალ-ფეროვნებ ცხოვრებას...

რა ყველაფერი ამკიბს ადამიანს — სიტყვა, საქმე, ტანჯვა, სიხარული, სიკვდილი — თუ ადამიანია. თუ მოახერხა მეორედ დაბადება...

დაზამთრდა... ეს აბსოლუტური გადაწყვეტილება და სწორედ ამის განცდა განიჭებს წარმოუდგენელ ბედნიერებას, რომელსაც ვერც ვერავინ მოგცემს და ვერც ვერავინ წაგარმეობა.

დაზამთრდა... ეს აბსოლუტური გადაწყვეტილება და სწორედ ამის განცდა განიჭებს წარმოუდგენელ ბედნიერებას, მოგცემენ, მხოლოდ რუების მოგულული ხები ისმის.

— ამ კაცს დიდებულება არ აკიანია — წარმოსთქავ ფრანგმა კომუნისტმა და დე გოლის დაუმინებელმა მტერმა, როცა დე გოლმა თავისი მოულოდნელი გადადგომის შესახებ გამოაცხადა და მცირე პაუზის შემდეგ გარინდებული დარბაზი დატოვა.

მის დიდებულებას გვირგვინად იჯახი ედგა — „ჩემი სახლი“ — აღმოხმავების გული და დე გოლმა დაუმინებელმა მტერმა, როცა დე გოლმა თავისი მოულოდნელი გადადგომის შესახებ გამოაცხადა და მცირე პაუზის შემდეგ გარინდებული დარბაზი დატოვა.

— ამ კაცს დიდებულება არ აკიანია — წარმოსთქავ ფრანგმა კომუნისტმა და დე გოლის დაუმინებელმა მტერმა, როცა დე გოლმა თავისი მოულოდნელი გადადგომის შესახებ გამოაცხადა და მცირე პაუზის შემდეგ გარინდებული დარბაზი დატოვა.

— ამ კაცს დიდებულება არ აკიანია —

სასაფლაოზე:

ჩვენსა და მათ შორის თმასავით წმინდა, ერთი გარისაგან გადავარცხნილი ოქროსფერი ბალაზი ირწევა...

ერთმანეთს ვეჯიბრებოდით, ვინ მალე გაათავებდა პურჩარილ რძეს — პურს შევეძლო რძე მოეპარა.

მეზობლის შევცვლიდი — არ ვიტყოდი არც ერთ სიტყვას, რომელიც მოთქამს (განსაჯუთებით გულნრფელს, სიხარულის ან მწუსარების გამომხატველს), არ გადავდგამდი არც ერთ ნაბიჯს, რომელიც გადამიდგამს. თუმც როგორ არა — დელებურად ჩავიღილიდი ძეველ რუსთაველზე, და გაფაციცებით ყიდულობს ალუბალს...

შენი შემჭენარი ყურძენი მახსოვს და გათხრილ სამარესთან ოდნავ ანეული ტუჩის კუთხე...

ადამიანი ისეთი დიდი ვინმეა, შეუძლია შორის, შუა გზაზე სამუდამოდ დაგდებული ტრაქტორი დაინახოს ისე, რომ არაფერი გაიფრიოს...

სადოს

ისე იძინებ, თითქოს ნესვის სურნელოვან ღრმულში მიძვრები...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თითქოს პურის ნატეხისთვის განვდილი ხელი ჰაერში დაგრჩის...

სირცე მოვარდი გადავას... ისე იცხოვრებ, თ

მცხადა

გურამ ოდიშარია

მასთან შეხვედრა ორჯერ უშედეგოდ დასრულდა. პირველად დაახლოებით 2 საათს ველოდე. ის-ის იყო, კარი უნდა შემეღლო, თავად გააღმია და ჩემთან ერთად მდგარ პარლამენტარ ნუკრი ქანთარიას შეანათა თვალები. — თქვენ ერთად ხართ? — მკითხა. არა, მე ინტერვიუზე ვარ-მეოქნე, ვუპასუხე და გარეთ დავრჩი. თეატრის კანონმდებლებით, რომლის განხილვაც უნდა დაწყებულიყო, ჩემს ინტერვიუზე მნიშვნელოვნად მივიჩნიე და გვერდით გავინიშნო. მალე თანაშემწერმითხოვა, ტყუილად ნუ დაელოდებით, დღეს აღარაფერი ვამოვა, ცოტა ხანში მარტინი გასასვლელით. მეორედ კულტურის სამინისტროში მისვლაც კი არ დამატირდა, ისე მაცნობეს — პრემიერ-მინისტრმა ვამოიძახა და დღეს თბილისში არ იქნება. ნათევამია, მესამე და სამართალით და მეც მესამე ჯერზე გამიმართლა. ლოდინის გარეშე აქც არაფერი ვამოვიდა. დერეფანში მისი პირველი მოადგილე „კვირის პალიტრას“ ინტერვიუს აძლევდა, მასთან შესასვლელად კი ნიკოლოზ რაჭელის მიერ დათხოვნილი თანამშრომლები ემზადებოდნენ. მივედი, ვერც აქ აღმორენდებოდი პირველი და ადგილი განაბილებულ ადამიანებს დავუთმე. 17 საათის ნაცვლად მის კაბინეტში 18 საათზე მოვედი. საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის მინისტრი გურამ ლიკიშვილი თავის კაბინეტში იდგა და მობილური ტელეფონით აფხაზეთთან, კერძოდ კი, თავის მეგობარ განათლების მინისტრთან დაკავშირებას ცდილობდა. ცოტა ხანში დავურჩევავო, ჩაილაპარაკა და ინტერვიუსთვის მოქმედა. სათქმელი და საკითხავი მინისტრისთვის ბევრი მქონდა — რა ბედი ელის ქართულ ლიტერატურას, მწერლებს, პოეტებს, მთარგმენტებს, დრამატურგებს. რა პროგრამით ნარვას დაგენერირდა — რა ბედი ელის „ლიტერატურულ გაზეთს“, რომელიც 4 წლის ნინ სწორედ საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს ხელშეწყობით დაარსდა, სადაც 400-ზე მეტი ავტორი დაიხსეჭდა, სადაც არასდროს ვამოქვეყნებულა უკვე ნაცნობი ტექსტები, სადაც დებიუტანტებს გზა ეხსნებოდათ და, რომელიც „ერთი მოთხოვნის კონკრეტიზაცია“ ანგარიშებდა 18-დან 30 წლამდე ახალგაზრდები. იმ დღეს გავიგო, რომ ბატონ გურამს ლიტერატორთა საბჭო ჩამოყიდვის ასახული არ უთქვამს, მხოლოდ ის დაძინა, თავის სახელის პროცესის არიანო. ახლა სწორედ ამ საბჭოზე დამოკიდებული „ლიტერატურული გაზეთის“ ხელის დაგენერირდა — ლაშა პაქრაძე, ნინ უვანია, დიანა ანგილიაშვილი, ზიგიად კვარაცხელია, მაყვალა გონაშევილი, შალვა ბაკურაძე, შოთა გაგარინი, ზურაბ ქარუშიძე, კოტე ჯანდიარი და გორგი ლობგინიძე — მათ უმრავლესობას ჩვენი გაზეთის მკითხველები კარგად იცნობენ. იმედია, ცივი გონიერი განსჯიან და ობიექტურ გადაწყვეტილებას მიიღებენ. ჩვენი სიღა დაგვრჩენია, განაჩენს დაველოდოთ. მანამდე კი მინისტრის უკეთ გაცნობის საშუალებას ჩვენი ინტერვიუთი მოგცემთ.

— ბატონოვ გურამ, თქვენ დაიბადეთ ქალაქში, რომელიც ერთდროულად შორეულიცაა და ახლობელიც, რომელზეც დღეს მითებია შექმნილი, იქ ჩასვლა კი თითოეული ქართველის ნაცვრად ქცეულა. თქვენ რა გამოგვათ აფხაზეთიდან, რითაც იმ ნოსტალგიას ივ-სებთ, ამ დრომდე რომ გრანჯვათ?

— ჩარსულით დავიწყებ. ჩემი მშობლიური ქალაქი სოხუმია, სადაც დავიბადე და გავატრი ჩემი ცხოვრების უმნიშვნელოვანების წლები 1993 წლის 27 სექტემბრამდე, სანამ აფხაზეთის ომი არ დამთავრდა. ომდე უზრნალ „რინის“ მთავარი რედაქტორი ვიყავა. მაშინ საქართველოში ხუთი უზრნალი გამოდიოდა: „ცისეარი“ და „მნათობი“ — თბილისში, „ჭირობი“ — აჭარაში და „რინი“ — აფხაზეთში. ამ უკანასკნელში არა მარტო პოეტები და მნერლები, არამედ მხატვრების რეპროდუქციებიც იძექდებოდა. „რინის“ ერთ-ერთი მთავარი მისია იყო ის, რომ ქართველები და აფხაზები ერთად წარმოჩნილიყვნენ, ის აფხაზური ლიტერატურის ქართულად პრობაგნანდას ემსახურებოდა. ბავშვობიდან უცელა იმ ეროვნების ბავშვითან ერთად ვაზრდებოდი, ვინც ჩემს მშობლიურ ქალაქში იყრიდა თავს. საოცარი იყო სოხუმი თავისი მრავალფეროვნებით, ეგზოტიკითა და თავისებურებებით. სამხედრო ოფიცირის ოჯახში დავიბადე. მთელი ჩემი ბავშვობა მოგზაურობაში გავატრე — ვცხოვრობდი იმერეთში, სამეგრელოში, აჭარასა და მერე უკვე თბილისში. როცა საქართველო სიცხვისანი წინადაღისათვე გადასაცემი მიმდინარების მინისტრის უნდის სამინისტროში და ბირთვების დროს, 17-18 წლის წინათ, აფხაზებმა მიმედეს. მას შემდეგ დავდივარ ჩემს აფხაზ კოლეგებთან. ბევრი ვიყავა. ჩოლოს სოხუმში ორი წლის წინ ვიყავი. ჩემს შეყვარებულ ქალაქით პაემნები განვახლე. ცოტა სხვანარია — თან ნაცნობია, თან კი დრო და ასაკი დატყობია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი და კარგი ბიბლიოთეკა მქონდა. ყველა წიგნს საკუთარ სახელსა და გვირს ვანერდი. არ ვიცი, ჩემი სახლის აშინილები აშინადელ ვყოფილობით თუ სხვა ამ ჩემს წიგნებს თურმეტი ბუკინისტურ მაღაზიებში აპარებდა. დღეს კი ჩემი მეგობრები ბუკინისტურ მაღაზიებში ადგებებია.

— ისევ ნივთებს რომ დაკავერუნდეთ, რა გამოგვათ სოხუმიდან ყველაზე მშობლიური?

— დიდი

